

Teatre

Coordina **Andreu Gomila**
agomila@timeout.cat

La Laura (Maribel Verdú) és una intel·lectual i el Pablo (Antonio Molero), un paio rupestre.

John Deer estima Schopenhauer

Maribel Verdú fa de bibliotecària reprimida i amb ganes de marxa a 'El tipo de la tumba de al lado'. L'**Andreu Gomila** parla amb ella

És curiós, però Maribel Verdú no havia estrenat mai res a Barcelona. I mirin que n'ha fet, de teatre. De bolsos, molts, però *premières*, cap. Fins que va veure a París *El tipo de la tumba de al lado* i va pensar que Josep Maria Pou era el seu home. Tothom se'l rifa, a en Pou, i ell es deixa estimar, ja que el seu Goya és gairebé sinònim d'èxit assegurat. Sobretot quan es tracta d'obres que han rebotat les taquilles de països veïns i que a aquí coneixem poc. És el cas de l'adaptació de la novel·la de la sueca Katarina Mazetti, que va començar en un teatre parisenc de cent localitats i va saltar aviat a un de 650, amb unes crítiques força elogioses.

D'entrada, l'argument de dona intel·ligent coneix home rupestre en un cementiri i s'enamoren, ens va semblar inversemblant. Verdú ens desdii: "La Laura –el seu personatge– és una viuda llicenciada en biblioteconomia que

mai no ha deixat els mots encruats a mig fer, a qui li agrada ajeure's al sofà i llegir, i que va al cementiri per parlar amb el marit, no per devoció, sinó perquè és una manera com qualsevol altra de passar el temps". Un *hobby* molt nòrdic, tot sigui dit.

“**Un actor no pot aprendre a fer comèdia, sinó que s'ha de ser d'una manera especial**

I què l'atrau del Pablo, el pagesot que es trobarà entre tombes. "Doncs, que és una cosa diferent, ell és l'olor de la terra, la veritat, i, com diu en un moment, li descobreix pigues al seu cos que no sabia que tenia".

És una parella, no obstant, ben curiosa, en què ella parla sovint de Proust, Montaigne o Schopenhauer, i ell, de tractors John Deer i de Leroy Merlin. "Xoquen en la manera d'entendre el món. Volen estar junts, però els separa un abisme social i cultural", comenta. S'estimen, encara que sembli increïble, però cap dels dos vol abandonar costums ni idees.

No es pensin, tanmateix, que es tracti d'una comèdia per riure i prou. L'actriu pensa en les pel·lícules de Doris Dörrie, sobretot en *Cirerers en flor*, i defuig qualsevol referència nord-americana, estil Neil Simon. "Té un rerefons trist, és molt europea", ens avisa Verdú. L'actriu n'ha fet molta, de comèdia. I afirma, seriosa, que "un actor no pot aprendre a fer comèdia", sinó que s'ha de ser d'una manera especial. "Faig aquesta obra, per exemple, de la manera més seriosa de què sóc capaç, perquè els personatges que realment fan riure són els més dramàtics", afegeix.

La feina que té entre mans Verdú tampoc no fa riure. Estrenarà aviat *Fin*, el film de la novel·la de David Monteagudo, *De tu Ventana a la mía*, per la qual ha estat nominada als Goya, i *Blancanieves*.

EL TIPO DE LA TUMBA DE AL LADO
Teatre Goya

De l'11 de febrer al 9 d'abril

Brutus Les xifres

🌸 Ho sap tothom i es profecia, que deia el gran J.V. Foix. Ja tenim les dades de l'Adetca del 2011 i no podem ni amagar el cap sota l'ala ni dir el que no és. I sí, com deuen saber, benvolgut poble, la Barcelona teatral s'ha marcat un rècord, amb 2,8 milions d'espectadors, en un any terrible, terrorífic, amb un atur desbordat, empreses tancant i tot fet un nyap. Ai, però la gent vol anar al teatre.

🌸 Destaca la bona marxa dels musicals, que no són, precisament, els espectacles més barats. *Los miserables*, *Cop de rock*, *Los 40 el musical* o *Grease* ocupen les primeres places d'espectacles més vistos, al costat de *Pel davant i pel darrera* o *Truca un inspector*.

🌸 Ha anat bé? Les dades diuen que sí, però... hi ha un parell de coses preocupants. Per una banda, només tres espectacles superen els 60.000 espectadors, que és la xifra màgica en aquesta ciutat. Al 2009, un altre any bo recent, n'hi va haver sis. Això què vol dir? Doncs que no abunden els *hits* i, per tant, no hi ha massa *negoci*. La cosa positiva és que la gent es reparteix més, que hi ha més oferta, i més per triar. Que et costa triar.

🌸 L'altra dada negativa és que el TNC perd un bon pessic d'espectadors, i passa dels 157.000 del 2010 als 138.000 del 2011, compensats en part per la reobertura del Lliure de Gràcia.

🌸 Vistes com estan les coses, aquest senador malastruc tem que les xifres de l'Adetca vulguin dir pa per avui, fam per demà, que diuen els castellans. Volen dir que durant la primera dècada del segle XXI les coses s'han fet més o menys bé, que el públic ha crescut i que hi ha ganes d'anar al teatre. Que s'han donat oportunitats als joves i que la producció local ha pogut fer el salt, gràcies al TNC, al Lliure i als esforços de Focuss amb suport públic. Un esquema d'èxit que ara rep bastonades dia sí, dia també, i que es vol liquidar. –Andreu Gomila